

๑

โลกส่วนตัว

ความรักมีมากมายหลายรูปแบบ เกิดขึ้นและดับไปนับครั้งไม่ถ้วนบนโลกที่หมุนอยู่ใบนี้ จะมีสักกี่ครั้งนะ ที่รักจะคงอยู่กับเราตลอดไป

‘กาลครั้งหนึ่ง เมื่อคนสองคนเดินทางมาเจอกัน แล้ววันหนึ่งทั้งคู่ก็ไม่เคยพรากจากกันไปไหนอีกเลย’

คำพูดเหล่านี้ สำหรับเขาคงเป็นเพียงนิทานที่เอาไว้อ่านให้เด็กฟัง เพราะบนโลกสีเทาๆของเขา...

‘รักแท้ที่เสาะหา ยากนักที่จะมีอยู่จริง’

ดีห่ากว่าแล้ว หลายชีวิตกำลังเริ่มต้นในเช้าวันใหม่ แต่สำหรับเธอรวิวัฒน์... มันเพิ่งจะจบลงไปได้ไม่นาน

ภายในห้องนอนบนคอนโดมิเนียมกลางเมือง ม่านหนาถูกปิดสนิทไม่ให้แสงรำไรจากโลกภายนอกเล็ดลอดเข้ามา ร่างเฝ้ายามที่มีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวพันห่มั้นเหม่อลอยเดินออกจากห้องน้ำ แล้วเข้ามาโอบร่างสูงใหญ่ที่ยืนหันหลังอยู่ข้างเตียงยับยู่ยี่

“น้องเรียร จะรีบกลับมาไหนกหนา ค้างด้วยกันก่อนสิ”

เสียงหวานนั้นเอ่ยว่าอนสถาปนิกหนุ่มรุ่นน้องที่อายุห่างกันหลายปี ทั้งสองเจอกันเพียงไม่กี่ครั้งหลังจากสัมมนาร่วมระหว่างบริษัท แต่เขากลับทำให้เธอนึกอยากเคี้ยวหญ้าอ่อนขึ้นมาซะอย่างนั้น

“คงไม่ต้องค้างแล้วมั้งครับ เพราะนี่ก็จะเข้าอยู่แล้ว”

น้ำเสียงเย็นชายังคงเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวอันเด่นชัดของอีกฝ่าย พอๆ กับรูปลักษณ์ที่ทั้งสะกดตาและสะกดใจเมื่อแรกเห็น ใครต่อใครต่างบอกกันปากต่อปากเรื่องความสามารถและเสน่ห์ชวนให้หัวใจละลาย น่าเสียดายที่เจ้าตัวไม่มียินดียินร้ายกับตำแหน่งใหม่ซึ่งบริษัทของเธอแอบเสนอให้

...จนเธอต้องลากเขาขึ้นเตียงเพื่อขอคุยเป็นการส่วนตัว

“ไม่แคร์กันบ้างเลยนะ” เสียงนั้นกระซิบยั่วที่ข้างหู แม้วัยของหญิงสาวจะล่วงเลยมาสามสิบกว่าแล้ว แต่เธอก็ไม่เคยปล่อยร่างกายให้รั่วโรยไปตามกาลเวลา ยังคงรักษาความงามสะพรั่งไว้ได้เป็นอย่างดี แต่สุดท้าย สิ่งที่ทำกับเขาเมื่อคืนนั้นก็ไม่ได้ช่วยให้สถาปนิกที่เจ้านายเธอต้องการตัวยอมเปลี่ยนใจ

แค่นี้ก็ทำไรทมถืด เธอคิด

เจ้าของเสียงหวานหัวเราะในลำคออย่างพึงพอใจ เล็บสีแดงสดจับปลายคางขาวจัดนั้นให้หันกลับมา แล้วกดริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีเลือดนกลงบนปากสีแดงเรื่อโดยธรรมชาติอย่างอดใจไม่ไหว มือหนาที่กำลังติดกระดุมเสื้ออยู่จึงต้องหยุดลง เพราะถูกคันจิ้งหะด้วยรสจวบอันดูดีเต็ม

สุดท้ายคนที่คิดจะกลับบ้านจึงต้องล้มตัวลงบนเตียงอีกครั้ง

กว่าเรียกรั้วฉนั้นจะกลับถึงบ้านสวนย่านชานเมืองก็เกือบแปดโมงเช้า เขาแทบไม่ได้นอนมาทั้งคืน แล้วยังต้องมาหงุดหงิดกับรอยยิ้มแป้นเล่นของคนในชุดผ้ากันเปื้อน ที่กำลังกั้นเข้ากับสภาพของเขาเมื่อก้าวลงมาจากรถ

“นี่ถ้าโกไม่ขัน สงสัยจะหาทางกลับบ้านไม่เจอนะคะเนี่ย”

เพราะไม่อยากเขกกบาลใครแต่เช้าจึงตั้งใจจะขึ้นไปนอนเลย แต่กลิ่นหอมๆ ของกับข้าวที่โชยมาจากในครัวที่ยายเมยเดินหายกลับเข้าไป ก็ทำให้เขานึกเปลี่ยนใจเพราะห้องที่ว่างมาหลายชั่วโมง

“มีอะไรกินมั่ง” เจ้าของเสียงขมิบปองวงชะเง้องข้ามไหล่แม่ครัวไปดูว่ามีอะไรอยู่บนเตา

“ออมเล็ต มะระยัดไส้ เต้าหู้ทรงเครื่อง เหลือจากใส่บาตรค่ะ เมยกำลังทำแกงเลียงกึ่งเพิ่มไว้กินตอนกลางวัน”

แม่ครัวประจำบ้านสาธยาย พร้อมกับยกหม้อมะระยัดใส่ใส่เห็ดหอมที่
อุ่นใหม่อีกรอบลงจากเตา

แม้จะวงแค่นั้น แต่คนที่ยังไม่ได้นอนก็เดินดุ่มๆ ไปคดข้าวใส่จาน
แล้วไปนั่งรอที่โต๊ะหน้าทีวีพร้อมช้อนล้อม

“ความหิวชนะทุกอย่างจริงๆ” น้ำเสียงใสๆ ล้อเลียนหมီးแพนด้าตัวเหลือง
ที่นั่งวงรอกับข้าว

แม่คุณชายประจำบ้านจะตัวดำส่ายตาขุ่นมามอง แต่แม่ครัวก็ยังคงยิ้มร่าเรียง
ได้อยู่เหมือนเคย พร้อมนำทุกอย่างมาเสิร์ฟให้

หอออะไรให้คุณชายทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงตา ‘โอยะ’ สุนัขสีน้ำตาลแดง
พันทาง สมาชิกอีกตัวของบ้านได้อิมมอรอยบ้าง มันกระดิกหางตุ๊กตุ๊กเมื่อมีข้าวคลุก
หนองไก่พูนจานมาวางไว้ตรงหน้า

แม่ครัวประจำบ้านรอนกระทั่งเพื่อนสี่ขากินเสร็จ ถึงได้พากันออกไปเดินเล่น
ในสวนต่อ

ส่วนเธียรวัฒน์หลังจากที่พาดทุกอย่างจนเรียบ ก็แทบคลานขึ้นไปข้างบน
แล้วนอนหลับสนิทเหมือนตาย

ณ ห้องประชุมใหญ่ของบริษัทไทยแปซิฟิกดีเวลลอปเมนท์ หรือทีพีซี บริษัท
รับเหมาก่อสร้างทั้งภายในและภายนอกประเทศอันเลื่องชื่อ

เธียรวัฒน์นั่งอยู่ในที่ประชุมท่ามกลางบอร์ดระดับสูง สถาปนิกและวิศวกร
ระดับหัวหน้างาน เขาถูกเรียกตัวเข้ามาให้รับทราบเกี่ยวกับเรื่องการปรับเปลี่ยน
ภายในครั้งใหญ่ขององค์กร เพื่อรับมือกับภาวะเศรษฐกิจที่กำลังผันผวน และ
การแข่งขันด้านอสังหาริมทรัพย์ที่พุ่งสูง ทำให้ทีพีซีมีนโยบายที่จะรวมกิจการ
กับบริษัทอื่น เพื่อครองส่วนแบ่งการตลาดให้มากขึ้นและทิ้งห่างคู่แข่งสำคัญ
การเดินเกมครั้งนี้ต้องอาศัยจุดแข็งของแต่ละบริษัทผนวกเข้าไว้ด้วยกัน โดยหาก
ตัวสำคัญหนึ่งในนั้นก็คือ ‘เธียรวัฒน์’ หรือที่ใครต่อใครเรียกกันว่า ‘เต็คเธียร’

‘เธียร’ เป็นชื่อเล่นของเขา ส่วน ‘เต็ค’ เป็นคำย่อที่มาจากอาร์คิเท็คต์
เพื่อระบุตัวว่าบุคคลนั้นมาจากแผนกสถาปนิก อันเป็นแผนกที่งานยุ่งที่สุดของ

บริษัท ตามมาติดๆ ด้วยแผนกวิศวกรรม

เธียรวัฒน์จะนั่งฟังอยู่เงียบๆ ที่ริมสุดของห้องเสมอ และไม่เคยร่วมแสดงความคิดเห็นใดๆ แต่ทุกคนในที่นี้ก็ตระหนักดีว่า ความสามารถของเขาสำคัญมากพอที่จะกำหนดความเป็นไปของบริษัทได้ ด้วยเหตุนี้ บริษัทคู่แข่งจึงมักแอบส่งคนมาเจรจาขอซื้อตัวเขาลับๆ ซึ่งบางครั้งก็ไม่ได้รอดพ้นสายตาของผู้ใหญ่ที่เฝ้ามอง

สายตานิ้งสงบทอดมองกระดาษสองสามแผ่นที่บอกรายละเอียดหัวข้อประชุมแบบผ่านๆ เขาไม่ได้สนใจจะอ่านมันเลยด้วยซ้ำ เพราะในหัวมีแต่งานที่ยังทำค้างเอาไว้

จนเมื่อจบการประชุม ทุกคนจึงพากันแยกย้ายกลับแผนกของตน
“เหนื่อยเธอหรอ นั่งเงียบเชียว” บริพงษ์หรือเต็คเบียร์เอ่ยถามเพื่อนซึ่งตั้งแต่มัธยมเรียนมหาวิทยาลัยระหว่างเดินกลับแผนก

คนถูกถามไม่พูดอะไร แต่อาศัยพยักหน้าแทน เขาเหนื่อยที่ต้องหอบงานกลับไปทำที่บ้านและอดหลับอดนอนมาหลายคืน บริพงษ์ตบไหล่อย่างนึกเห็นใจกับสีหน้าที่อิดโรย แม้จะไม่ได้ลงโปรเจกต์เดียวกัน แต่ก็พอจะเห็นว่าเธียรวัฒน์ก็มึนหน้ามึนตาทำงานงุดๆ มาหลายวันแล้ว

คนอย่างไอ้เธียร ถ้าพูดถึงรูปร่างหน้าตาและหน่วยก้าน ไม่ว่าจะมันจะเดินไปทางไหนก็มักจะเป็นจุดเด่นได้เสมอ ตัวสูง หลังไหลตรง ผิวขาวจัด ปากแดง ละเอียดจนผู้หญิงยังอิจฉา คิ้วเข้ม ตาโตดำสนิท ตาสองชั้นที่หลบในหน่อยๆ และหางตายาวรีตามเชื้อสายจีนที่ป็นอยู่กว่าครึ่ง แคนนี้ก็สะกดทุกสายตาให้ต้องเหลียวหลังมอง เรียกว่าสมบุรณ์แบบตั้งแต่หัวจดเท้า เว้นไว้แต่อย่างเดียวเท่านั้น...

อย่าให้มันพูด!

ข้อเสียข้อใหญ่ที่ลบเอาข้อดีทุกอย่างที่มันมีทิ้งไปเกือบหมด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนคอยอาสาหาพิสูจน์ข้อเท็จจริงนี้อยู่บ่อยๆ

พอเธียรวัฒน์กลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานต่อได้ไม่ทันไร บริพงษ์ก็เห็นแล้วว่าวันนี้มีคนมาทำพิสูจน์แล้วอีกหนึ่ง

สายตาของเต็คทั้งแผนกพุ่งไปยังสาวน้อยในชุดกระโปรงสีขาวยุ่ยๆ

เดินกระมัดกระเมี้ยนไปยังโต๊ะที่เชียร์วัฒน์นั่งทำงานอยู่ ส่วนเจ้าของโต๊ะก็มัวแต่
หน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่กับการร่างแบบจนไม่สนใจมนุษย์มนาหน้าไหน

ทั้งแผนกริบส่งรหัสพร้อมสะกิดเรียกกันอย่างรวดเร็ว

“พนันกันมัยหำร้อย รายนี้อยู่ถึงห้านาที่แน่นอน” สถาปนิกผั่งเมืองทำเพื่อน
ข้างๆ

“ซ่าว่าไม่ถึง” อีกคนแย้ง

“แต่ซ่าว่าเกิน น่องเขานำรัก สเป็คของชายไทยทุกคน” ทั้งกลุ่มวางพนัน
กันใหญ่ ระหว่างที่น่องต่างแผนกยังคงอีกอ๊ก ยืนบิดไปบิดมา ไม่รู้ว่าจะเริ่มพูด
อะไรกับเชียร์วัฒน์ก่อนดี

“เออ...พี่เชียร์คะ” สาวน้อยเอ่ยทักก่อนอย่างกล้าๆ กลัวๆ โดยมีกลุ่ม
เพื่อนสาวคอยลุ้นกันอยู่ตรงประตูทางเข้าออฟฟิศ เพราะเธอมายืนอยู่ตรงนี้
ก็นานแล้ว แต่กลับไม่มีทำท่าว่าคนที่กำลังยุ่งจะเงยหน้ามาดูเธอเลย

เหมือนมีคนพูดด้วย เชียร์วัฒน์ถึงได้เงยขึ้นมาดูว่าใคร

“ครับ” เขาเลิกคิ้วเมื่อไม่รู้จักคนที่มาหา เสียงที่ตอบรับนั้นหนึ่งสนธิที่ยังกว่าน้ำ
ใหม่บ่อ ที่หากใครหย่อนหินเพียงแค่อันเล็กๆ ลงไป คลื่นสีน้ำมิกก็เป็นที่ตามมาแน่!
ยิ่งเห็นอย่างนั้นยิ่งสร้างความกดดันให้คนที่มาหา

“เออ...คือ...เออ”

คนรอฟังอยู่จำต้องวางมือจากงาน เมื่อเห็นว่าน่องคนนี้มีปัญหาในการ
เรียบเรียงคำพูด มือหนาเริ่มหมุนดินสอเขียนแบบเพื่อรอฟังว่าเธอมีธุระอะไร

“เย็นนี้พี่เชียร์ว่างมั๊ยคะ คือ...มดอยากชวนไปทานข้าวด้วยกันนะคะ มีเพื่อน
ไปกันหลายคน”

พอรู้เจตนาของการมา คนที่เสียเวลานั่งฟังจึงตอบกลับในทันที เพื่อเขาจะได้
ทำงานต่อให้เสร็จ

“ถ้าไม่ใช่ธุระเรื่องงาน ประตุอยู่ทางนุ่นครับน่อง”

ทั้งแผนกเงยบกริบพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย จนได้ยินแม้กระทั่งเสียง
เครื่องปรับอากาศ

สาวน้อยยืนช็อกอยู่ตรงนั้นเป็นนาน ก่อนจะตั้งสติได้แล้ววิ่งออกไปจาก

แผนกทั้งน้ำตา จนเพื่อนๆ ที่รออยู่ตรงประตูต้องปลอบขวัญกันยกใหญ่

“ไม่ถึงห้านาทีจะ จ่ามา”

“อะไรวะ อุตส่าห์เชียร์” คนแพ้นั้นไปค้อนสาวน้อยที่นึกกว่าจะเป็นตัวเต็งของวันนี้

บริพงค์ได้แต่ส่ายหน้าระอาเรียรวัฒน์ ถ้าเกิดเขาเป็นน้องคนนั้น คงได้เอารองเท้ายัดปากมันก่อนกลับแน่!

แต่ก็อย่างว่าละนะ ถึงวันนี้จะโดนหนักแค่ไหน ไม่กี่วันก็คงมีคนแฉมา ‘ลองของ’ กันอีกเรื่อย ๆ จนที่นี้จะเปิดบ่อนพนันรายวันกันได้อยู่แล้ว

“เชียร์ เผลาๆ บ้างเหอะ เตี้ยวน้องเขาเสียใจแย่” บริพงค์เตือน

“มัวแต่ทำหน้าอใส่สาว ๆ ระวังคานถามทานะ” วิฑูรย์หรือเต็คตุน สถาปนิกคู่ซี้หนึ่งทำงานอยู่ใกล้ ๆ ก็หันมาแซวด้วย เขาเป็นสมาชิกอีกคนของ ‘เดอะแก๊ง’ อันประกอบไปด้วย เต็คเรียร เต็คตุน เต็คเบียร์ และเต็คนีออต สิ่งตุรเทศที่ทั้งแผนกยกให้เป็นแชมป์ในเรื่องสร้างความปวดและเสียวฮาให้กับแผนก

ซึ่งถึงจะขูไปอย่างนั้น ตัวการใหญ่พิฆาตใจสาว ๆ ก็ไม่เคยจะใส่ใจ แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเห็นหยิ่ง ๆ แบบนี้ พอเอาเข้าจริง ‘เรื่องอย่างว่า’ เรียรวัฒน์ก็ไม่เบาอยู่เหมือนกัน เพียงแต่เขาจะ ‘เลือก’ เฉพาะคนที่จะไม่สร้างปัญหาให้ภายหลังเท่านั้น

เวลาทั้งวันหมดไปกับการทำกราฟต์ ดินสอทุกแท่งพร้อมไม้บรรทัดรูปทรงต่าง ๆ ถูกหยิบมาใช้งานจนครบ งานที่รัดตัวอยู่ทุกวันทำให้เขาไม่มีเวลาคิดที่จะ ‘มีใคร’ มีบ้างนาน ๆ ที่ที่นี้ก็อยากผ่อนคลายและหาความสุขเล็กๆ น้อย ๆ ใส่ตัวตามประสาผู้ชายทั่วไป แต่ก็ไม่ถึงขั้นใจง่ายหรือกับใครก็ได้

เพราะสัก ๆ แล้วเขาเชื่อเสมอว่า เขากำลังรอคอยใครบางคนอยู่ ทั้งที่ยังไม่รู้ว่าคุณคนนั้นจะมีตัวตนอยู่หรือไม่... เธอคนนั้นที่จะมาเป็นทุกอย่างที่เขาเฝ้ารอ

“เชียร์ รู้ข่าวหรือยังว่าบริษัทเรากำลังจะรวมกับแฮมมีอค” วิฑูรย์ชวนคุยไปเรื่อยเปื่อย

“รู้” เรียรวัฒน์ตอบสั้น ๆ

“จะเมิร์จหรือจะเทคโอเวอร์ก็ไม่รู้เนาะ” นับวันที่พีชก็ยิ่งขยายขนาดขึ้นไปเรื่อย ๆ ส่วนหนึ่งก็เพราะไปกลืนบริษัทเล็กบริษัทน้อย จนเมื่อมีทุนมากขึ้นก็เอา

ตัวเองเข้าตลาดหุ้น แต่จุดเริ่มต้นจริงๆนั้นมาจากการรวมตัวของสถาปนิกและวิศวกรที่มีฝีมือที่ร่วมกันก่อตั้งบริษัทนั่นเอง

ระหว่างที่คุยกันอยู่ หัวหน้าแผนกก็เรียกทุกคนมาประชุมด่วน เนื่องจากแบบที่ช่วยกันทำโดนดึงกลับมา แถมลูกค้ายังนัดว่าจะตามมาคุยถึงบริษัท

“ยังไงเราก็แก้ไขเป็นอย่างนั้นไม่ได้หรอก” เขียวฉวนยืนย่น เมื่อได้ยินสิ่งที่ลูกค้าขอมมา

“เงินแกรอเถียงกับเขาเองละกัน เพราะเขาไม่ได้มาคนเดียว...แต่มาพร้อมปรมาจารย์ด้านฮวงจุ้ย” เพื่อนที่ไปคุยกับลูกค้าบอกอย่างจบบัญญา

พอได้ยินอย่างนั้น สถาปนิกทุกคนแทบอยากเดินออกไปจากห้องประชุม เพราะไม่อยากได้ยินคำนี้ ว่ากันว่าการทำงานที่ราบรื่นที่สุด คือการทำงานโดยปราศจาก “ซินแส”

ในเมื่อบุคคลเหล่านั้นไม่สามารถออกแบบสร้างตึกสร้างสะพานเองได้ ก็ต้องรอให้พวกเขาทั้งหลายระดมสมองคิดแบบออกมา สกัต์ซ์ภาพ วาดแปลน ทำโมเดลกันให้เลียดตาแทบกระเด็นกันก่อน ดีไม่ดี ส่งงานให้วิศวกรเซ็นแบบ จนได้อุ่นมัตติ ตีฝิ่ง ซิงเอ็น จนจะลงเสาเข็มกันอยู่แล้ว...

จากนั้น...ศาสตร์ลับแห่งความเป็นสิริมงคลก็จะค่อยๆ คืบคลานเข้ามาครอบงำโปรเจกต์!!!

บุคคลเดียวที่รู้ลึนทุกสรรพสิ่งในจักรวาล ที่ซึ่งวิทยาศาสตร์ไม่สามารถเอื้อมถึงได้

บุคคลที่รู้ลึนทุกสิ่ง ทำได้ทุกอย่าง ยกเว้นแต่ให้มันั่งเขียนแบบเอง

บุคคลท่านนี้จะมาคอยชี้แนะ ท้วงติงสิ่งที่สถาปนิกทุกคนทำกันจนเสร็จเรียบร้อยแล้วว่า มันอัปมงคลตรงไหน และต้องแก้เคล็ดยังไง แก้ไม่ถูกใจก็แก้ใหม่กันอีกรอบ บางงานแก้จนแบบเลอะคามือ ไม่เหลือเค้าเดิมที่อุตสาหะคิดกันมาตั้งแต่แรก

สถาปนิกทุกคนมีประสบการณ์อันน่าสะพรึงกลัวมาแล้วทั้งนั้น บางคนโมโหถึงขั้นบ่นจะไปเข้าคอร์สเรียนวิชาฮวงจุ้ยมาแข่ง แต่อย่าทำเป็นเล่นไป เพราะเรื่องไปถึงหูผู้ใหญ่กลับโดนบอกหน้าตาเฉยว่า ‘เป็นความคิดที่ดี’ และ

บอร์ดยังคงเคยเสนอในที่ประชุมให้ส่งสถาปนิกทั้งแผนกไปเรียนศาสตร์นี้ด้วย เพื่อช่วยลดความยุ่งยากในการทำงาน และเพิ่มความมั่นใจให้กับลูกค้า

ยังดีที่ไม่ผ่านอนุมัติ เลยรอดกันมาได้ ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว คงได้เห็นสถาปนิกบริษัทนี้ถือจานแปดทิศ ยืนนับนิ้วไปทำงานไป

“มาก็ดีสิ กำลังเบื่อบ้างอยู่พอดี” เรียร์วัฒน์ที่เมื่อสักครู่ยังหน้าหนึ่ง กลับปรากฏรอยยิ้มร้ายกาจบนริมฝีปากแทน

พอมีคนหาเรื่อง ก็ได้เรื่องจริงๆ

เมื่อลูกค้าพาชายวัยกลางคนที่แต่งตัวภูมิฐานมาพร้อมกระเป๋าหนังขัดมัน เอี่ยมอ่อง ทุกอย่างดูเป็นปกติ ยกเว้นเส้นผมสีเทาที่ถักเปียยาวเอาไว้ด้านหลัง

“คุณอาจจะเข้าใจยากนิดนึงนะ ฮวงจ้วยมันเป็นศาสตร์ชั้นสูง ที่อาจารย์ต้องให้แก้ใหม่ขนาดนี้ เพราะอาจารย์ผูกดวงตามหลักโหราศาสตร์ที่เกี่ยวข้องของคุณทรงภพ”

ซินแสเริ่มอ้าริมบาทใส่ที่มอกแบบที่นั่งกันหน้าสลอนในห้องประชุม พลังหันไปอธิบายความเชื่อนี้ให้ผู้ที่เป็นเจ้าของโครงการ ซึ่งดูท่าว่าจะไหลไปตามน้ำไม่ว่าจะถูกแฉอะไร

“ตรงนั้นแทนที่คุณจะทำเป็นทางออก คุณจะต้องชุดคลองเปิดกระแสมังกรน้ำให้ไหลสู่ตัวตึก จะได้เป็นมงคล”

“แต่ตรงนี้เป็นทางออกจากบันไดหนีไฟครับ...”

มีเสียงแทรกขึ้นมานิ่งๆ ท่ามกลางความเงียบจากฝั่งสถาปนิก ซินแสผู้มากประสบการณ์หันขวับตามเสียงไปมองว่าใครช่างกล้า!

จึงเห็นชายหนุ่มโหงวเฮ้งดีนั่งหน้าไมยยินดียื่นร้ายอยู่ตรงนั้น

เรียร์วัฒน์อธิบายต่อ แม้จะถูกสายตาของผู้ที่มากไปด้วยวัยมองมาอย่างไม่พอใจ

“หรือถ้าจะให้ชุดคลองจริงๆ ก็อาจจะต้องมีการปรับงบประมาณนิดหน่อย ขึ้นต่าน่าจะเพิ่มสักสองล้าน แต่ที่สำคัญคือ อย่างที่ผมแจ้งไปว่าตรงนั้นเป็นทางออกจากบันไดหนีไฟ”

ทำเป็นคลองแล้วจะให้คนวิ่งออกมากระโจนลงน้ำรีง เจริญวัฒน์คิดต่อ
ในใจ แต่ไม่พูด

สายตาคมกริบเหลือบมองเจ้าของโครงการ หยั่งเชิงดูว่ากล้าควักกระเป๋า
เพิ่มหรือเปล่า เพราะเท่าที่ทราบ งบประมาณของโครงการนี้ก็สูงจนแทบจะชน
เพดานอยู่แล้ว

แล้วเจริญวัฒน์ก็กระตุกยิ้มสมใจเมื่อได้เห็นสีหน้าลังเล

“นั่นเดี๋ยวคุณย้ายบันไดหนีไฟไปอยู่อีกด้านสิ หรือไม่ต้องมีตรงนี้ก็ได้อะ
มีในแปลนเยอะแล้วนี่” คู่ต่อสู้ที่แท้จริงไม่ใช่เจ้าของโครงการหรอก แต่เป็นอีกคน
ที่ยังหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองไม่หยุด เจริญวัฒน์หันมามียันอย่างไม่รีบร้อน

“ไม่ได้ครับ บันไดหนีไฟต้องมีอย่างน้อยทุก ๆ หกสิบเมตร เป็นพรบ.
ควบคุมอาคาร น้อยกว่านั้นไม่พอให้คนอพยพภายในครึ่งชั่วโมง เคยขึ้นหน้าหนึ่ง
มาแล้วที่ตายกันเกือบร้อย ก็เพราะเรื่องบันไดหนีไฟนี่แหละครับ”

ระหว่างที่เจริญวัฒน์พูด สถาปนิกคนอื่นก็ต้องทำที่เปิดแปลนเปิดอะไรไป
ตามเรื่อง ไม่อย่างนั้นคงอดหลุดหัวเราะออกมาไม่ได้

ซินแสสูงวัยผู้มากความสามารถในการละเลงแปลน ถึงกับต้องสุดลมหายใจ
เข้าลึก ๆ เพราะเพิ่งรู้ว่าสถาปนิกบริษัทนี้เอาเรื่องแค่นี้!

“งั้นคุณทำเป็นสระน้ำเล็กๆ ตรงนี้ไปก็แล้วกัน แต่ตัวตึกติดกับถนน
ทั้งสองด้าน อาจารย์ว่าทำถนนเข้าทางนี้จะดีกว่า เพื่อกระตุ้นพลังขงลิ ส่วน
ทรงตึกอาจารย์ว่าไม่เหมาะ ตึกมันมีโดมอยู่ข้างบน ลักษณะนี้เขาเรียกว่าเข้าชาย
ทรงโรมัน จะต้องมีส่วนมใหญ่กว้างๆ เพื่อรองรับความโอ้อ่าของมัน เป็นลาน
เหม่งตั้งเพื่อให้หลังซีไหลเข้ามา แต่เราไม่มีเหม่งตั้ง มันก็จะเป็นมดคล อาจารย์
เลยหาวิธีแก้ภัยๆ คือ ตัดโดมยอดตึกทิ้งไปซะ” ซินแสแทบจะเปิดตำราขึ้นมาถึง
เด็กรุ่นลูก

เจริญวัฒน์แกลังทำเป็นคิด ทั้งที่มีคำตอบรออยู่ในใจแล้ว แค่อยากทิ้งช่วง
ให้อีกฝ่ายได้พักหายใจบ้างก็เท่านั้นเอง

“ที่เห็นเป็นรูปโดมนั้น ความจริงแล้วเป็นสโมคร์เซอร์เวียร์ที่ต่อขึ้นไปจาก
โถงนะครับ เอาไว้เป็นปริมาตรรับควัน เมื่อเกิดเพลิงไหม้จะได้ชะลอการกระจาย

เพื่อระบายออกจากอาคาร ธรรมชาติของควันจะลอยขึ้นที่สูงเสมอ ถึงไฟจะยังไม่ไหม้ ไม่ครบทุกชั้น แต่ที่คนตายกันเยอะก็เพราะสลักควันกับขาดอากาศหายใจครับ ไม่ใช่เพราะโดนไฟคlobber แล้วคราวก่อนที่ได้ยินว่าคุณเคยคุยกับเพื่อนผมไว้ว่า จะให้เอาผนังข้างบันไดบางส่วนออก จริงๆแล้วเราต้องทำปิดล้อมบันไดเอาไว้ ให้กันไฟได้อย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงระหว่างการหนีลงจากอาคารครับ ยิ่งอาคารสูงมากเท่าไร การออกแบบก็ยิ่งต้องรัดกุม ถ้าต้องการแก้ไขอะไร แนะนำให้แก้ไขได้เฉพาะเปลือกนอกของอาคารเท่านั้นนะครับ”

เธียรวัฒน์เตือนอีกฝ่ายทางอ้อม ไม่อยากให้มีการ ‘ล่าเส้น’ มากเกินไปนัก เพราะมันเกี่ยวเนื่องกับระบบความปลอดภัยในอาคารที่มีการคำนวณกันมาอย่างรัดกุมแล้ว

เจอภิทธิฤทธิ์เต็คเธียรเข้าไป ชินแสถึงขั้นต้องม้วนเสื่อกลับบ้าน เหลือไว้แต่รอยยิ้มแห่งชัยชนะของทีมสถาปนิก

ทุกคนแทบจะลุกขึ้นปรบมือให้มือปราบชินแสอย่างพร้อมเพรียง จากที่ต้องแก้แบบทั้งอาคาร เลยเหลือแค่ทำสระเล็กๆ กับปลูกต้นไม้สองสามต้นเพิ่มเท่านั้น

บทจะนั้นก็เทียบเป็นเปลาศ แต่บทจะพูดขึ้นมา คู่กรณีเป็นได้โดนสอยร่วงแทบทุกราย ไม่ใช่แค่บริพอร์ทเท่านั้นที่คิด ใครต่อใครก็รู้ฤทธิ์เดชของเธียรวัฒน์กันทั้งบริษัท

แล้วชีวิตนี้จะมีใครไหมหนอ ที่แน่พอจะปราบ ‘เต็คเธียร เกเรียนนรก’ ลงได้

“เธียร เย็นนี้ว่างมั๊ย ไปกินเหล้ากัน”

เธียรวัฒน์ส่ายหน้าปฏิเสธทั้งที่เป็นวันศุกร์

“อยากไปเหมือนกัน แต่ต้องรีบไปเชยงรายต่อ” เขาตอบ

“อ้าว จะไปทำไม”

พอเพื่อนถาม ใบหน้าของเธียรวัฒน์ก็งึมงำบางอย่างๆ ก่อนบอกเหตุผลที่ต้องเดินทางไปแบบปัจจุบันทันด่วน

“ริกำลังจะแต่งงาน”

อากาศทางเหนือที่แม้ว่าตอนนี้จะสายมากแล้ว แต่ก็ยังคงเย็นสบาย ญาติมิตร เพื่อนฝูงมากมายที่ไม่ได้เจอกันนานต่างหน้าขึ้นตาดานเมื่อได้มาพบปะกันอีกครั้ง ทิวทัศน์บนเนินเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของเรือนล้านนาทำให้บรรยากาศดูสดชื่น

“พี่มันช่วยสวยเนาะ พี่เรียรว้ามัยคะ”

เสียงแจ้วๆ ของยายเมยเรียกให้พี่ชายคนรองดูด้วยความตื่นเต้น ดวงตากลมโตจล้องอยู่แต่กับพี่สะใภ้ในชุดไทยจักรพรรดิยกดินทองทับสไบสีกลีบบัวโรยที่สะกดเธอให้ตะลึง เจ้าของไบหน้าสวยหวานอย่างยิ่งนั้น ประวัติพี่ชายคนโตของเธอคอยเคียงข้างอยู่ไม่ห่าง

เรียรวัดมันไม่ตอบ เขายังคงตามเก็บภาพภายในงานด้วยกล้องที่พกติดตัวมา

“หลบไป เกะกะ” เสียงเข้มดุใ่อ่างราคาญเมื่อน้องยืนบังกล้อง จนน้องสาวต้องรีบหลบ ก่อนที่จะมีเธอเข้าไปอยู่ในเฟรมเป็นของแถมให้พี่ชายต้องหงุดหงิด

จากนั้นหญิงสาวก็เหลียวซ้ายแลขวาเพื่อหาอะไรทำ แล้วก็หายไปรวมตัวกับกลุ่มญาติผู้ใหญ่ที่มาจากภูเก็ตซึ่งนั่งอยู่อีกฟากของบริเวณงาน ปล่อยให้เรียรวัดมันตามเก็บภาพไปคนเดียวจนหน้าใจ

หลังจากพิธีทางศาสนาเสร็จสมบูรณ์และเจ้าบ่าวเจ้าสาวถูกส่งตัวเข้าเรือนหอไปแล้ว แยกที่มาร่วมงานจึงนั่งกับพื้นไม้จับกลุ่มคุยกันอย่างเป็นกันเองบนเรือนไม้แบบล้านนาที่ใช้เป็นสถานที่จัดงาน ตัวเรือนหลายหลังเชื่อมกันด้วยลานเปิดโล่งกว้างขวาง มีชานซัดมันสะอาดเอี่ยมไว้ให้แขกทุกคนนั่งกันตามสบายบนพื้น

พอเรียรวัดมันถ่ายรูปเสร็จจึงกลับมานั่งรวมกันกับญาติๆ

“เธียร พี่เขาแต่งแล้ว เมื่อไหร่จะถึงตาเรา” พอเห็นหน้าหลานชายตัวดี ป้าของเขาแซวขึ้นมา

“รายนี้นะเธอ แค่นี้ยังไม่เคยจะมีกะชาวบ้านเขาเลย” คุณนายศึภี ป่นอุบ ลูกชายคนโตก็เกือบจะไม่ได้ลงจากคานแล้ว ยังต้องมาหวังลูกชายคนเล็กอีก

เธียรวัฒน์นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นไม้ จะถามก็ครั้งก็เหมือนเดิมคือ ‘ไม่มีคำตอบ’ ภายใต้ใบหน้าเรียบสนิทนั้น แม้มันจะดูเรียบร้อยอยู่หรือกในสายตาผู้ใหญ่ แต่ทุกคนรู้ว่าฤทธิ์เดชชนะแค่นี้ โลกส่วนตัวสูงก็ว่าແแล้ว นี่ที่ป่าหน้าอกก็ไม่เคยจะมีใครบังคับได้ ถ้าเจ้าเธียรบอกว่าไม่ ก็แปลได้เลยว่าตามนั้น ไม่ต้องเสียเวลาเข้าชี้ให้มากความ

เรื่องเรียนเรื่องงานไม่เคยทำให้หนักใจ ยกเว้นแต่เรื่องนิสัยที่ดูออกจะประหลาดหน่อยๆ จนไม่มีผู้หญิงคนไหนเข้าถึงได้ เลยไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมถึงได้อยู่เป็นโสดมาจนปานนี้

“เมย ไปยกน้ำมาให้ป่าๆ ดื่มหน่อยลูกไป”

ศศิหันไปบอกคนนั่งพับเพียบแต่พึ่งเสาทีในมือมีกล้องราคาแพงระยับของเธียรวัฒน์ซึ่งเธอเอามาดดูรูปเล่นอย่างสนอกสนใจ พอได้ยีน้อย่างนั้น เจ้าของชื่อจึงยื่นกล้องคืนให้พี่ชายคนรอง แล้วลุกขึ้นไปตามคำสั่งอย่างไม่รีรอ ผู้ใหญ่หลายคนมองตามหลัง

“หนูเมยเองรึนั้น น่ารักจริง ไม่เห็นแคสึห้าปีนี่โตเป็นสาวแล้ว เรียนจบรึยังนะ” ป้าคนหนึ่งถามอย่างนึกเอ็นดู

“เรียนจบนานแล้ว แต่คนละมหาวิทยาลัยกับพวกพี่ๆ เขา คนโตเรียนวิศวกรรมกลางเรียนสถาปัตย์ คนเล็กเรียนมัณฑนศิลป์จ๊ะ”

คุณนายศจิตตอบด้วยความภูมิใจ แม้ไม่ใช่ลูกก็เหมือนเป็นลูก ทั้งที่เด็กคนนี้เป็นลูกของประภา เพื่อนซึ่งสนิทกันมาตั้งแต่สมัยยังสาว แต่เพราะเธอเองมีแต่ลูกชาย เลยโมเมเอาเองว่ายายหนูเมยเป็นลูกสาวคนเล็ก แล้วก็มีคนหลงเชื่อจริงๆ ว่าบ้านนี้มีกันสามคนพี่น้อง ริ เธียร เมย

“ถ้าตาเธียรหาใครไม่ได้ ก็แต่งกับยายหนูเมยเลยเป็นไงล่ะ ง่ายดี” ญาติสนิทจุดประกายความคิด

เลยพลอยทำให้เพื่อนของศจิตที่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องภายในครอบครัวต่างก็เพ็งนึกขึ้นได้ว่า สาวน้อยที่เดินยิ้มแบกกลับมาพร้อมกับถาดที่บรรจุแก้วน้ำเย็นๆ นั้น ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของคุณนายศจิต

เมื่อญาติคนหนึ่งเปิดประเด็น หลายเสียงที่รักและเอ็นดูหนูเมยก็ช่วย

เซียร์กันยกใหญ่ กลัวว่ายายเมยจะต้องแต่งงานไปอยู่บ้านอื่น ศีจทำหน้าที่ไม่ถูกต้องที่ใจลึกๆ ก็นี่ก็อยากให้เป็นอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน เธอถึงกับเคยออกปากขอยายเมยมาเลี้ยงตั้งแต่ตอนยังเล็ก แต่เพื่อนเธอไม่ยอมยกให้

‘ในเมื่อขอเป็นลูกสาวไม่ได้ งั้นมาเป็นลูกสะใภ้แทนก็น่าจะดีนะ’ คุณนายศีจนี่ก็ถามตัวเองอย่างซึ้งใจ

เธียรวัฒน์หนึ่ง ทำตัวกลมกลืนไปกับเสาทีฟิงอยู่ราวว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจนประภาแม่ตัวจริงของเมยเดินเข้ามาร่วมวง

“คุยอะไรกันอยู่เธอจ๊ะ” เธอทรุดตัวลงนั่งข้างเพื่อนวัยเดียวกัน

“กำลังคุยกันว่า ถ้าตาเธียรหาสาวที่ไหนไม่ได้ ก็ให้แต่งงานกับหนูเมยเลยจะดีมัย” ญาติของคุณนายศีจบอก

ว่าประภาตกใจแล้ว ยิ่งงังก็ไม่ได้ครึ่งของสาวน้อยที่เพิ่งรู้ว่าถูกพาดพิงสาวน้อยเล็กคือสูง

“หือ...” ก่อนที่จะขำพรีตออกมา

พอเห็นอย่างนั้น คุณนายศีจก็ได้แต่ถอนหายใจพลางบ่น

“โอ๊ย อย่าเลยเธอ ฉันยังไม่อยากหยอดน้ำข้าวต้มให้ใคร” ก็สองคนหาเรื่องกันไม่เว้นแต่ละวัน โดยเฉพาะเจ้าเธียรที่เล่นงานน้องหนักมากขึ้นเรื่อย ๆ ชนิดไม่คิดจะยังมีมือเลยว่าน้องเป็นผู้หญิง

หนูเมยนั้นทั้งน่ารักและว่านอนสอนง่าย ใครต่อใครถึงได้พากันทั้งรักทั้งหลงจะเว้นก็แต่คนเดียว...ซึ่งไม่ต้องบอกก็รู้ว่าป็นใคร

เมื่อหลายปีก่อน ปฏิภิริยาตอบสนองเมื่อพี่ชายคนรองได้พบกับน้องสาวคนใหม่เป็นครั้งแรกก็คือ...

‘ไม่ได้เกลียด...แต่ไม่ใส่ใจ’

๒

จุดเปลี่ยน

“เงิเยียร ได้ข่าวว่าจะโดนจับแต่งงานกับยายเมยเธอ” ปรีวัตต์ หัวเราะซ้ำกับความคิดแผลงๆ ของญาติๆ

แม้จะเป็นแค่เรื่องตลกที่ไม่มีใครคิดเป็นจริงเป็นจัง แต่พอโดนหลายคนล้อมากๆ เข้า เงิเยียรวัฒน์ก็ซ้กจะรำคาญ

“หัวเราะเข้าไปเถอะ นายมันลอยลำไปแล้วนี่” เขาเหินบแนมเจ้าบ่าวหมาดๆ ที่ตั้งแต่คืนดีกับแฟนเก่าจนกระทั่งได้แต่งงาน สองคนก็ตัวติดกันยิ่งกว่าตั้งเม

จะว่าไปแล้ว ระหว่างเขากับปรีวัตต์ไม่เคยมีคำเรียกพี่หรือน้องหลุดออกจากปากตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ด้วยความที่อายุห่างกันเพียงสองปี หรือจะว่าไปจริงๆ ก็แค่ปีกว่าๆ เท่านั้น ทำให้รู้สึกสนิทกันอย่างเพื่อนชะมากกว่า

ปรีวัตต์เลยได้แต่ยิ้มโดยที่ไม่ตอบอะไร แต่ใบหน้าที่สุดขจนล้นนั้นก็ถือเป็นคำตอบได้อย่างดี

ถึงจะนั่งจิบเบียร์กับน้องชายตามประสาพี่น้องอยู่อย่างนี้ ใจเขาก็กลับลอยไปหาใครบางคนอยู่เรื่อย แม้จะอยากอยู่ด้วยกันแค่ไหน แต่มนต์วัธก็ผลักให้เขาออกมาสังสรรค์กับญาติๆ อีกหลายคนที่ยังคงพักผ่อนยาวที่รีสอร์ต เพราะแต่ละคน อุตสาห์มีน้ำใจเดินทางมาตั้งไกลเพื่อร่วมงานแต่งงาน

เงิเยียรวัฒน์มองพี่ชายแล้วก็นึกเบาใจ เขารู้จักมนต์วัธมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ผ่านเรื่องราวการพบและพลัดพรากของทั้งคู่ ที่แม้เวลาจะผ่านไปนานเท่าไร สุดท้ายคนที่รักกันก็ยอมต้องฝ่าฟันอุปสรรคทุกอย่างเพื่อให้ได้กลับมา

เจอกันใหม่ และอยู่เคียงข้างกันตลอดไป

แล้วเขาล่ะ เมื่อไหร่จะมีวันนั้น

“ความจริงก็ไม่เลวเหมือนกันนะ เห็นนายไม่ยอมมีแฟนกับเขาซะที” คนที่มีใบหน้าละม้ายกันบอกยิ้มๆ

พูดถึงความเหมือน ทั้งปริวิตต์และเธียรวัฒน์นั้นคล้ายกันมากจนบางทีคนยังสับสนว่าคนไหนพี่คนไหนน้อง แต่ที่แยกออกในทันทีนั้นก็คงเป็นที่บุคลิก ปริวิตต์ดูอบอุ่น ยิ้มง่าย และเป็นมิตร แต่เธียรวัฒน์กลับนิ่งและเข้าถึงยากจนไม่มีใครกล้าเข้าไปวุ่นวาย

แล้วยังมีแถมมาอีกหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับใดๆทางสายเลือด แต่ใบหน้ากลับโชคทั้งเขาและปริวิตต์มาทั้งกะบิ แถมยังทำท่าจะเลื่อนสถานะใหม่มาเป็น ‘คู่ตุนาหงัน’ ของเขาซะนี่

“เหลวไหลน่า” เธียรวัฒน์ส่ายหน้าพลาจิบเบียร์ที่ยังเหลืออยู่

“แต่งงานแล้วเป็นไงมั่ง รู้สึกชีวิตดีขึ้นมั๊ย” เขานึกอวยากรู้ เพราะยังไม่เคยสัมผัสชีวิตแบบนี้ แบบที่ว่าไม่มีใครสักคนมาดูแลกันตลอดเวลา

“อืม ก็ยังต้องปรับตัวกันอยู่ ดูมันเขายังงงๆอยู่เลย ที่ต้องแต่งงาน”

ปริวิตต์อมยิ้มเมื่อนึกถึงสิ่งที่มันตัวธูถาม หลังจากเขาจับเธอแต่งงานชนิดสายฟ้าแลบจนเธอตั้งตัวไม่ทัน

‘ริ แต่งงานกันแล้วเราต้องทำยังไงต่อ’ เธอหมายถึงการใช้ชีวิตรวมกันนะ

нынั้ตาคุ้สวยที่มีเขาเป็นเจ้าของเรียบร้อยแล้วติดจะกังวลเล็กๆ เพราะยังจับต้นชนปลายไม่ถูกกับการเริ่มต้นสร้างครอบครัวด้วยกัน

มันก็เป็นชะอย่างนี้ มักจะมีปัญหาโลกแตกมาให้เขาได้ขบคิดอยู่บ่อยๆ ถามมาอย่างนี้ก็ไม่รู้จะตอบยังไง เพราะเขาเองไม่เคยแต่งงานกับใคร นอกจากกับเธอคนเดียว

แต่ที่แน่ๆชีวิตเขาเปลี่ยนไปแล้ว จากที่เคยตัวคนเดียว ทำอะไรคนเดียว จากนั้นทุกเช้าตื่นมาก็จะมีคนให้กอด ให้บอกรัก มีคนคอยห่วงคอยใส่ใจเวลาจะไปไหนหรือทำอะไร จากที่เคยทำงานไปวันๆ ตอนนี่ชีวิตเขากลับมีเป้าหมายทั้งหมดก็เพื่อความสุขของมัน ‘ผู้หญิงที่น่ารักและยิ้มหวานที่สุดในโลก’

ปรีวัตรยิ้มอย่างมีความสุข ก่อนส่องมองน้องชายที่ยังครองตัวโสดราวกับ
นักพรต

“พอแต่งงานแล้วมันก็รู้สึกดีกว่าตอนเป็นโสดเยอะ นายน่าจะลองมองใคร
เอาไว้บ้าง”

ทั้งๆที่รู้ว่าอย่างน้องชายของเขาไม่มีวันที่จะบังคับได้ โดยเฉพาะเรื่องจะ
คบหาดูใจกับใคร แต่เหมือนมีอะไรบางอย่างดลใจ ทำให้ปรีวัตรนั้นก็ตั้งคำถาม

“เธียร ถ้าเกิดว่าวันหนึ่งนายต้องแต่งงานกับน้องขึ้นมา นายจะว่ายังไง”

เท่านั้น เธียรวัณณ์ก็ตัวตวยตามองอย่างไม่พอใจ

“ริ อย่าพูดเป็นกลางแบบนี้”

งานแต่งงานของพี่ชายผ่านไปได้ปีกว่าแล้ว และริยังคงทำงานอยู่ที่ท่ามกลางธรรมชาติ
ที่เสียงของ ทั้งให้เธียรวัณณ์เผชิญกับมลพิษอยู่ที่กรุงเทพฯ วางๆ ถึงจะโหม.มาเล่า
ให้กันฟังว่าพามันไปเที่ยวไหนมาบ้าง คราวก่อนก็ข้ามไปฝั่งลาว บุกตะลุยลึกเข้าไป
ถึงสิบสองปันนา และดูเหมือนว่าคู่รักขาเที่ยวจะไม่หยุดเดินทางง่าย ๆ จนกว่า
จะไปให้ครบทุกซอกทุกมุมของโลกนี้

ส่วนเขาเองก็เหมือนเดิม ยังคงทำงานอยู่ในแผนกที่ครองแชมป์งานยุ่งที่สุด
ในบริษัท

“เธียร เมื่อไหร่ขอโปรอั้งจะเสร็จวะ”

“เมื่อแกเลิกบ่นแล้วมาช่วยกันทำ” เสียงห่มเอ่ยหนึ่ง ๆ จนเพื่อนที่โวยวาย
สำนึกได้

คิ้วเข้ม ๆ บนใบหน้าขาวจัดยังคงขมวดมุ่น ริมฝีปากสีสดเม้มเข้าหากัน
อย่างใช้ความคิด ขณะไล่สายตามองแบบร่างแยกชิ้นส่วนอาคารไปพร้อม ๆ กับ
สถาปนิกคนอื่นที่ทำงานกันมือเป็นระวิง เพราะแผนกวิศวกรรมเร่งจะเอาแบบให้ได้
ภายในวันนี้

ระหว่างที่ยุ่งอยู่กับงาน เสียงเตือนว่ามีข้อความเข้าจากมือถือก็ดังขึ้น
มันดังมาเป็นรอบที่สิบของวันแล้ว

เธียรวัณณ์เงยขึ้นมองเพียงนิดเดียวก็รู้ว่ามันถูกส่งมาจากเบอร์เดิมและ

ถี่ขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งก็อีกตามเคยที่เขาไม่ได้สนใจจะหยิบมันมากดอ่าน เพราะรู้ว่ายังคงเป็นข้อความทำนองเดิมๆ

เขายังคงก้มหน้าทำงานต่อไป เพราะต้องเร่งให้เสร็จ เพื่อจะได้ไปงานแต่งของญาติผู้ใหญ่ที่โรงแรมริมน้ำไม่ใกล้ไม่ไกล แม้กับน้ำภาและญาติคนอื่นๆ ก็ขึ้นกันขึ้นมาจากภูเก็ตจนหมด

หลังจากที่แผนกวิศวกรรมมารับแบบไปแล้ว เขียววัฒน์ก็ขับรถไปทำงานแต่งงานต่อ กว่าจะเลิกก็เลยเที่ยงคืนมาแล้ว รถญี่ปุ่นมือสองกลางเก่ากลางใหม่พาคนขับผู้เหนื่อยล้ากลับมาถึงบ้านไม้ทรงมะนิลาในสวนย่านชานเมือง

ยายเมยไม่ได้กลับมาด้วยเพราะอยากค้างกับแม่ที่โรงแรม บ้านเลยดูเงียบกว่าปกติ จะเหลือก็แต่เจ้าไอยั่วที่กระดิกหางออกมาทำหน้าที่ต้อนรับเขาแทน นายหญิงของมันได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ชายหนุ่มจัดการคลุกข้าวให้มันกิน จากนั้นจึงเดินขึ้นไปอาบน้ำแล้วล้มตัวลงบนเตียงด้วยความเหนื่อยอ่อน หลังจากอดหลับอดนอนมาหลายวัน เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยทำโปรเจกต์ส่งอาจารย์ตอนเรียน อาชีพสถาปนิกถูกจัดให้เป็นอาชีพที่ต้องอดหลับอดนอนเป็นอันดับต้นๆ เลยกี่ว่าได้ และแน่นอนว่าไม่ค่อยมีใครมีปัญหาเรื่องนอนไม่หลับ เพราะสามารถปิดสวิทช์ตัวเองได้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที

เปลือกตาทนายาวรีสึมขึ้นอีกครั้งก็เมื่อเช้าวันใหม่ เขียววัฒน์ไม่ต้องรีบลุกเพราะวันนี้เป็นวันเสาร์ จึงหลับตาลงอีกครั้ง แต่หูยังแว่วเสียงความเคลื่อนไหวอันคุ้นเคยที่ตั้งมาจากชั้นล่าง ‘ยายเมยกลับมาแล้ว’

เขานอนแช่อยู่บนเตียงได้สักพักก็ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตาแล้วลงไปข้างล่าง “อรุณสวัสดิ์ค่า”

เสียงใสๆ ทาลายบรรยากาศอันเงียบเซียบของบ้านลงได้อย่างราบคาบเหมือนทุกครั้ง ไม่ต่างจากภาพเดิมๆ ที่เขาเห็น คือเจ้าตัวในชุดผ้ากันเปื้อนกับที่สิงสถิตประจำคือห้องครัว

ยายเมยวุ่นวายอยู่กับหม้อสองใบที่กำลังเดือดปุดๆ บนเตา บนโต๊ะมีกับข้าว

อีกสองงานที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เรื่องทำกับข้าวไปพร้อมกันหลายๆอย่างถือเป็นความสามารถที่ติดตัวมาตั้งแต่ช่วยน้ำภาทำข้าวแกงขายตั้งแต่เล็ก

บางครั้งที่รู้ก่อนว่าจะไม่ได้กลับมาอนบ้าน ยายเมยก็มักจะทำอาหารใส่ตู้เย็นไว้เสมอ เพราะรู้ว่าเขาเป็นคนทานยาก บางทีก็ไม่ถูกปากเท่าไรถ้าให้ไปกินร้านตามสั่งข้างนอก

เชียววัฒน์เดินไปชะเง้อดูแกงในหม้อว่ามีอะไรกินบ้าง แล้วก็กลับไปนั่งลงบนโต๊ะเขียนแบบในห้องรับแขกใกล้ๆกับทีวี เขาเปิดดูรายการข่าวภาคเช้าไปด้วยและทำงานไปด้วย

คนที่กำลังใช้ทัพพีคนหม้ออยู่นี้กสญก เลยแกล้งแห่คนเพ็งตื่นและยังไม่ยอมพูดกับเธอ

“อะไรคะ ทักไม่ตอบแบบนี้ ยังเขินเมยอยู่ใช่ไหม”

“เขินอะไร” ได้ผล คราวนี้เชียววัฒน์หลงกลยอมเปิดปากพูด โดยปกติแล้ว ถ้าเพ็งตื่นนอนเขาจะไม่มีอารมณ์พูดจาใดๆกับใครทั้งสิ้น

“ก็เรื่องที่ป้าๆเขาๆเราๆคะ”

เชียววัฒน์งงไปพักใหญ่ว่าเรื่องอะไร คนถามยิ้มกรักริมที่เห็นเขาทำหน้าเอ๋อ เลยแกล้งแซวหนักเข้าไปใหญ่

“ฮั่นแน่ เขินๆ คิดอะไรกะเมยปะเนี่ย” พูดเองหัวเราะเองคนเดียวจนเชียววัฒน์เพ็งมานึกออกว่า ญาติๆพากันยุให้เขากับยายเมยได้กันเองอีกแล้วในงานเมื่อคืน เสียงทู่จึงตอบกลับหน้าๆ

“คิดสิ คิดอยู่ว่าจะเอาอะไรยัดปากดี” หาเรื่องให้โดนชกกะโหลกแต่เข้าส่วนคนในครัวก็หัวเราะคิกคักขบใจอยู่คนเดียวที่ได้แซวกันเล่น

“ถามจริงๆเถอะคะ ไม่เคยเห็นพี่เชียวพาแฟนมาเล่นที่บ้านสักที แล้วเมื่อไหร่จะมีเป็นตัวเป็นตนซะทีคะ” แม่ครัวประจำบ้านเอ่ยถาม ขณะนำถ้วยแกงร้อนๆจากหม้อมาเสิร์ฟให้บนโต๊ะหน้าทีวี

“ทำไม จะจับเธอ” เชียววัฒน์เริ่มกวนประสาทกลับ คราวนี้อีกฝ่ายหัวเราะลั่น แต่ก็ยังไม่วายเดินมาจ้อต่อใกล้ๆเขาที่หอบงานกลับมาทำที่บ้าน

“นี่เมยไม่ได้จะหาเรื่องพี่เชียวเลยจริงๆนะ ก็ในงานมีแต่คนมารุมถาม

แต่เมย์ว่าพี่เธียรเคยพาใครมาที่บ้านบ้างรึยัง เมย์ก็บอกว่าไม่มี เขาก็พากันไม่เชื่อหาว่าเมย์ช่วยพี่เธียรปิด ถ้าพี่เธียรไม่ชอบผู้หญิง งั้นพี่เธียรชอบผู้ชายเหอะคะ อู๊ป...!”

มือหนาหิบบไม้ฉากที่วางอยู่ยึดใส่ปากคนพูดมากให้คาบเอาไว้ เพื่อความสงบสุขของมวลมนุษย

“เมื่อไหร่จะหยุดพูด รำคาญ” เธียรวัฒน์บ่นเสียงต่ำ

ตากลมจ้องแป้ว แล้วก็ยอมถอยร่นไปแต่โดยดี พร้อมส่งสายตาแทนคำพูดว่า ‘ไปก็ได้...’

“เดี๋ยว...” ไม่ทันจะถอยหลังไปถึงสามก้าว เขาก็เรียกกลับมาใหม่

“ไปแต่ตัว เอาไอ้ นั้นคืนมาด้วย” เธียรวัฒน์บอก พลังกระดิกนิ้วขอสสิ่งที่คุณคาบอยู่ในปากคืน

แต่คนกำลังงอนอยู่ก็ยิ่งงอนเข้าไปใหญ่ พร้อมทำท่าจะเดินหนีและไม่ยอมทำตามคำสั่งง่าย ๆ เธียรวัฒน์เลยต้องลุกพรวดทีเดียวเพื่อไปถึงตัว เพื่อยื้อไม้ฉากออกมาจากปากคนที่ทำตัวประหนึ่งเป็นสายพันธุเดียวกับเจ้าไอ้ยวะ

เหตุการณ์กลายเป็นเล่นชกเย้ยกันอยู่สองคนพี่น้อง กว่าเขาจะได้คืนก็ต้องเขกกะโหลกไปหนึ่งที่เป็นรางวัล เธียรวัฒน์พลิกสำรวจจุดไม้ฉากของตัวเองด้วยความหงุดหงิดเมื่อเห็นรอยฟัน จึงแจกมะเหงกแถมไปอีกรอบจนยายเมย์ร้องลั่น

“เล่นไม่รู้จักเวล่ำเวลา” เธียรวัฒน์ดุ

“ใจร้าย!” น้องเล็กยังคงโวยต่อ จนเขาทำท่าเหลียวหาอะไรมาหวดกัน นั่นละ เจ้าตัวแสบจึงรีบแผ่นแนบหายกลับไปในครัวเพื่อจัดการตัดอาหารที่เหลือมาเสิร์ฟต่อ เธียรวัฒน์นึกขัดใจอยู่ที่วันนี้แม่กับน้ามาไม่ยอมเอายายเมย์ไปเที่ยวด้วยไม่อย่างนั้น โลกของเขาคงสงบสุขกว่านี้

จนกระทั่งบ่ายคล้อย มือที่กำลังร่างแบบอยู่ก็ต้องหยุดลง เพราะเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ที่เขาจำไม่ได้ว่าวางทิ้งเอาไว้ตรงไหน

เธียรวัฒน์ไม่ทันจะลุกไปหา ยายเมย์ก็วิ่งปรอ้อเอามาให้ พร้อมรายงานเสร็จจสรพ

“พี่เชียร์ลิมไว้ในครัวเมื่อคืนค่ะ”

พอเชียร์วัฒน์รับมาดูว่าเป็นใครก็กดตัดสายทิ้งอย่างไม่ใส่ใจ และกลับไปทำงานต่อ ไม่นานเสียงเรียกเข้าก็ดังขึ้นมาอีกสองสามรอบติดๆ จนต้องกดรับไปเพื่อตัดรำคาญ

“ฮัลโลล” น้ำเสียงราบเรียบนั้นแสดงออกถึงความเบื่อหน่ายอย่างไม่ปิดบัง

“น้องเชียร์...” เสียงหวานที่ปลายสายทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจเมื่อได้ยินเสียงของคนที่เขาเฝ้าคิดถึง

“ผมไม่รู้ว่าคุณไปเอาเบอร์ผมมาจากไหน แต่ที่เราตกลงกันไว้คือ เราจะไม่ติดต่อกันอีกไม่ใช่หรือครับ”

น้ำเสียงนิ่งสนิทไม่ต่างจากวันที่เขาและเธอเจอกัน แม้จะมีข้อตกลงในความสัมพันธ์ชั่วคราวกัน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมจบ

“พี่ขอโทษ แต่พี่รักน้องเชียร์นะ พี่รักน้องเชียร์มาก” ปลายสายเสียงสั้นเครือ

“เราเจอกันแค่ครั้งเดียว คุณยังไม่รู้จักผมดีด้วยซ้ำ คุณจะมารักผมได้ยังไง”

เมื่อเขาถามกลับ อีกฝ่ายก็หาเหตุผลมาตอบเขาไม่ได้ แต่เชียร์วัฒน์รู้ดี เขารู้ว่าผู้หญิงคนนี้กำลังหลุมหลงเขาจนเข้าขั้นยอมทิ้งศักดิ์ศรีของตัวเอง

“ผมว่าพอแค่นี้เถอะครับ เรื่องมันเลยเถิดมาไกลแล้ว เราอย่าเจอกันอีกจะดีกว่า เพราะคนที่จะมีปัญหาตามมานะไม่ใช่ผม แต่เป็นคุณ” เชียร์วัฒน์เตือนกว่าจะรู้ว่าอีกฝ่ายมีพันธะ ไม่ได้ตัวเปล่าเล่าเปลือยอย่างที่เคยบอกเขา ก็สายไปแล้ว

“ในเมื่อเชียร์ไม่สนใจพี่ พี่ก็ไม่ว่าอะไร แต่พี่ขอร้องไ้ม้ย พี่อยากเจอเชียร์อีกแค่ครั้งเดียวเท่านั้น”

ความลุ่มหลงครอบงำหญิงสาวจนขาดสติ ยอมทำทุกอย่างเพื่อแลกกับการได้เห็นหน้าคนที่ทำให้เธอไม่เป็นอันกินอันนอน ส่วนเชียร์วัฒน์นั้นเอาแต่นั่งเงิบ

“ไ้ม้ย ออกมาเจอพี่ครั้งสุดท้าย แล้วพี่จะไม่ขออะไรจากน้องเชียร์อีกเลย” อีกฝ่ายรบเร้าแทบขาดใจ

จนในที่สุดเขาก็ยอมอ่อนใจ...แต่ว่าต้องมีชื่อแม่

“สัญญาได้มั๊ย ถ้าผมไปเจอคุณแล้ว คุณจะต้องไม่มายุ่งเกี่ยวกับผมอีก”
เธียรวัฒน์ระบุเงื่อนไข

“ได้สิ พี่สัญญา” หญิงสาวล่อลวงลักตอแทบไม่ทัน ดีใจอย่างที่สุดที่จะ
ได้เจอเจ้าของใบหน้าที่ทำให้เธอไม่อาจลืมเลือนได้แม้กระทั่งในความฝัน

แค่ครั้งเดียวเท่านั้นเพื่อจะได้จับปัญหา เธียรวัฒน์จึงลุกขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า
ชั้นบน แล้วหยิบกุญแจรถ

พอออกมานอกบ้านก็เจอหญิงสาวกำลังพอกสบู่ให้เจ้าโอัยวะอยู่ข้างกiosk
ตรงสนามหญ้า เขาเลยหันไปบอก “เมย ผ้าบ้านดี ๆ นะ จะออกไปข้างนอก”

“พี่เธียรจะไปไหนหรือคะ” เจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลล้อมกรอบตาเงยขึ้นมา
ยิ้มให้ทั้งนัยน์ตา ทั้งที่ตัวเองเพิ่งจะโดนเชกหัวปูดไปเมื่อเช้า

เคยโกรธใครนานบ้างมั๊ยเนี่ย เธียรวัฒน์ปรายตามองสาวน้อยที่ตอนนั้น
ทั้งหน้าทั้งผมชุ่มโชก เพราะมัวแต่เล่นกับเจ้าโอัยวะจนเพลิน แม้ว่าจะผ่านมานานปี
แต่ในสายตาของพี่ชายคนนี้ ยายเมยก็ยังเป็นเด็กอยู่ร่าไป

“แล้วตกลงว่าจะไปไหนหรือคะ”

ถามไปก็เท่านั้น ถ้าเขาไม่อยากตอบก็คือไม่ตอบ แต่คนจอมตื้อไม่ยอมแพ้
ง่าย ๆ

“ฮั่นแน่ ไม่ตอบอย่างนี้แสดงว่าแอบไปเด็ดกับสาวแน่เลย ว่าง ๆ พามา
ทานข้าวที่บ้านบ้างนะคะ เมยจะทำอาหารเลี้ยงว่าที่พี่สะใภ้ให้สุดฝีมือเลย”

เธียรวัฒน์ยังคงนิ่ง แต่สายตากลับมองเจ้าโอัยวะที่ แล้วยังมองเจ้าของที่เก็บ
มันมาเลี้ยงที่

“นั่นจะอาบน้ำให้หมาหรือว่าจะให้หมาอาบน้ำให้คน” เขาหักสภาพเปี้ยก
มะล่อกมะแล่งของทั้งคู่ จนยายเมยเหมือนนึกขึ้นได้ เลยก้มลงดูตัวเองแล้วก็
หัวเราะร่า เจ้าโอัยวะช่วงชิงจิ้งหะที่เจ้าของหยุดมือสะบัดชนไล่น้ำสุดแรงเกิด
ผลก็คือ ฟองสบู่ทั้งหมดบนตัวมันเคลื่อนย้ายมาอยู่บนตัวยายเมยแทน

“อ๊าย! โอัยวะ!” เสียงวิ๊ดว๊วยเป็นรอบที่เท่าไรของวันแล้วก็ไม่รู้ ยอมรับ
ว่าวันไหนไม่ได้ยินเสียงกรี๊ดของยายเมย บางทีเขาเองก็นอนไม่หลับ

เธียรวัฒน์มองคนตัวเล็กที่กำลังพุดเสียงกับเจ้าโอัยะอย่างขำขัน ยายเมยเสซาเรียงว่าได้ทั้งวัน เหมือนคนที่ไม่เคยทุกข์ร้อนกับเรื่องใดๆในชีวิต พอโดนดุกก็แค่งอโยยได้แป๊บเดียว สักพักก็กลับมาเร่ใหม่ เลยรู้แล้วว่าดำไปก็เท่านั้น เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาเหมือนเดิม ความจำสั้นเสียยิ่งกว่าปลาทอง

เขาปล่อยให้ยายเมยไวยวายต่อไป ส่วนตัวเองก็ตรงไปที่รถ

“พี่เธียรขบรตดี ๆ นะ รีบไปรีบมาละ เดี่ยวเย็นนี้บ้านี้จะมาแล้ว”

แม้จะกำลังกอดรัดอยู่กับเจ้าโอัยะจนละเหะ แต่แม่สาวน้อยร้อยซึ้งของบ้านหลังนี้ก็ยังไม่วายมีแกใจโอบก้อมบิบายบายไล่หลัง เมื่อเขาสตาร์ตรถแล้วขับออกไป

เธียรวัฒน์เหลือบมองภาพนั้นผ่านกระจกมองหลังนิดเดียวก่อนเลี้ยวรถออกถนน โดยไม่ได้รู้เลยว่าอันตรายข้างหน้ากำลังรอเขาอยู่ และมันจะเป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญในชีวิต